

Unul dintre cele mai însemnate daruri pe care ni l-a oferit Creatorul este lumina ochilor noștri - vederea!

Duminica a 6 a după Sfintele Paști ne relatează întreagă scenă a vindecării orbului din naștere!

Mare lucru să vezi, să ai parte, atât de lumina/vederea trupească cât și de cea sufletească, spirituală, rațională, morală și duhovnicească căci, mulți, sărmanii „ochi au și nu văd”.

În acest context, răspunsul hristic dat fariseilor care erau cu El și care l-au întrebat: „Oare și noi suntem orbi?” este extrem de elocvent: fiindcă „Iisus le-a zis lor: dacă ați fi orbi n-ați avea păcat. Dar, acum ziceți, noi vedem. De aceea păcatul rămâne asupra voastră!” (Ioan 9, 40-41).

Doamne miluiește!

Să nu fie!

Cât de grăitoare și, pline de avertisment, sunt aceste cuvinte ale Domnului care, sună ca o sentință!

Căci da, ignoranța, nepriceperea, neștiința, superficialitatea, dezinformarea, manipularea și orbirea, de toate felurile, este, se află, din păcate, peste tot, oriunde și oricând!

Exceptând pe cei care sunt nevăzători, orbi, sau nepricepuți ori neștiutori, fără voia lor, noi, restul, ce facem, cum stăm, cum ne aflăm, în acest sens?!

Sau, mai bine zis, de ce stăm, de ce nu luăm măsuri și atitudine, de ce ne complacem în tot felul de urmări, producții sau consecințe ale orbirii, îndeosebi, intelectuale, culturale, sociale, sufletești, morale, spirituale sau duhovnicești?!

Ce sau, pe cine, mai așteptăm?!

Omul, sărmanul, care se compromite într-o atare situație, este lipsit de orice vlagă, energie, putere, capacitate, echilibru, înțelepciune sau discernământ, este, dragul de el, privat de unul dintre cele mai însemnate, mari, frumoase și binecuvântate daruri dumnezeiești: VEDEREA!

De ce?

Și, fiindcă, orbirea (con)duce la boală, slăbiciune și neputință, de orice natură ar fi ea, la întuneric, păcat, viciu, patimă și, în cele din urmă, la moarte, sufletească, duhovnicească și, chiar, veșnică!

Doamne ferește!

Drept urmare, suntem chemați, cu toții, la deșteptare, dezmortire, la (re)dobândirea Luminii și a Vederii!

Deoarece, Dumnezeu este Lumina lumii, este Lumina cea Adevărată, care luminează pe tot omul ce fuge de sau, din ori, de la întuneric, este Viață, Înțelepciunea și Cunoașterea, noastră, a tuturor!

Așadar, altfel spus, vai de cel care umblă în întuneric și în umbra morții, care persistă în orbirea sufletească, sau, de orice fel, cu propria lui voie și dorință!

De aceea, se cuvine a ne ajuta, unii pe alții, întru' dobândirea și câștigarea vederii și luminii celei ce, a stat ascunsă sub obroc ori a fost pierdută, aiurea căci, noi, pretindem că vedem și, atunci când, de fapt, ne înșelăm, ne amăgim că vedem dar, concret și practic, nu vedem sau, percepem, ceva, însă doar, în umbră, în beznă și în ceață!

Vederea

Va să zică, mare atenție, să nu ne amăgim, să nu ne înșelăm căci, orice amăgire (va) duce la dezamăgire!

Prin urmare, se cuvine să spunem și, mai ales, să facem exact ca, Mântuitorul: „Trebuie să fac, până este ziua, lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine, că vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze!” (Ioan 9, 4).

Cu alte cuvinte, în fond și la urma urmei, nu, numai că, trebuie să ne trezim, să ne revenim ci, mai mult decât atât, să facem acest lucru, la timp, până nu este tardiv ori, prea târziu!

Și, încă ceva: după vederea și întâlnirea cu Hristos, să mărturisim și noi, precum odinioară, orbul din naștere, cred Doamne și, să ne închinăm Lui, ca unui Biruitor al morții, Domn al Luminii, Stăpân al Vieții și, Mare Împărat a toată lumea! Amin!

Stelian Gomboș

steliangombos.wordpress.com

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ *Independența
prin Cultură*